

i obec toto omezení respektovati. Takové omezení autonomie obce co do výběru obecních zaměstnanců a úpravy jich služebních poměrů je normováno právě i v zákoně č. 462/1919 Sb. Rovněž nelze přisvědčiti stížnostem, že předpis o trojnásobném zápočtu legionářské služby má povahu toliko normy dispositivní v tom smyslu, že přiznání tohoto zápočtu není povinné. Ze slov použitých jak v § 1 odst. 2 zákona č. 462/1919 Sb. »počítá se«, tak i v čl. 4 vlád. nař. č. 151/1920 Sb. »budiž« postupováno obdobně podle zásad uvedených v čl. 1—3, jmenovitě se zřetelem k připočteným válečným letům, je patrné, že nejde o předpis dispositivní, nýbrž o normu povahy imperativní.

Dále uvádějí stížnosti, že obecním strážníkům Josefu P. i Josefu V. bylo propočítání služební doby provedeno usnesením obecního zastupitelstva ze 4. června 1927, z něhož bylo patrné, která služba a v jakém rozsahu je jmenovaným strážníkům započítána pro platový postup a pro výslužbu. Žádný z obou strážníků nevzal toto usnesení v odpor ani neuplatnil nárok na jiný zápočet služební doby a nemohou proto po názoru stěžující si obce teprve dodatečně uplatňovati nárok na zápočet služební doby v širším rozsahu než se stalo cit. usnesením obecního zastupitelstva. Stížnosti vytýkají, že žal. úřad k námitce stejného obsahu, uplatněné v odvoláních obce z výměrů okr. úřadu v Hlohovci, nezaujal v nař. rozhodnutích žádného stanoviska, a shledávají po této stránce nař. rozhodnutí neúplnými. Této námitce bylo přisvědčiti, neboť ze správních spisů je patrné, že v odvoláních stěžující si obce, vyřízených nař. rozhodnutími, bylo poukazováno na to, že započtení služební doby u jmenovaných obecních policejních strážníků bylo dekretálně provedeno a že proti takto provedenému zápočtu tito strážníci odvolání nepodali. Na tuto námitku nedal žal. úřad v nař. rozhodnutích žádné odpovědi. Tím, že žal. úřad v nař. rozhodnutích dovedl, že obecní strážníci Josef P. a Josef V. mají ze zákona č. 462/1919 Sb. právní nárok na trojnásobné započítání legionářské služby do služební doby u stěžující si obce, neztratila ještě cit. rekursní námitka právní závažnosti, jak má zato žal. úřad v odvodním spisu, neboť i právní nárok poskytnutý právní normou může za okolností zaniknouti buď pozitivní dispozicí oprávněného nebo jeho opominutím procesních úkonů k uplatnění a obhájení právního nároku. Nezbylo proto, než pro tuto neúplnost, která ztížila stěžující si obci obranu jejích práv, zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss, aniž ovšem bylo možno přihlížeti k vývodům, kterými žal. úřad teprve v odvodním spisu zaujímá stanovisko k řečené obraně stěžující si obce.

Č. 12.767.

Š k o l s t v í : * Ustanovení čl. VI zákona č. 251/1922 Sb. o služebních poměrech učitelstva veřejných škol národních nezavazuje samostatný školní okres (§ 22 čes. zákona o dozoru ke školám č. 17/1873 z. z.), aby při úpravě odměn za přespočetné hodiny, která jde co do výše odměn nad zákonnou míru, upravil současně stejně i odměny za cestné.

(Nález z 8. února 1937 č. 10.786/37.)

V ě c: Ludvík F. v Praze proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 14. prosince 1933 o odměně za přespočetné hodiny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Městská rada hlav. města Prahy se 13. června 1930 usnesla, aby z příslušné rozpočtové položky byly vyplaceny za první pololetí školního roku 1929/30 odměny za přespočetné hodiny na občanských školách, čítajíc v to i IV. ročníky, po 300 Kč pro učitelky ženských ručních prací, po 400 Kč pro ostatní učitelstvo, resp. po 100 Kč za hodiny vzniklé započtením cest, avšak bez rozlišování předmětů naukových a nenaukových s podmínkou, že vyučování předmětům vyžadující zvláštní kvalifikace bude honorováno až do povinného maximálního úvazku sazbami dosavadními (Kč 120, resp. 100 ročně), a s dodatkem, že eventuální difference mezi odměnami podle této provisorní úpravy, která je dobrovolná a pro budoucnost nezávazná, a mezi odměnami podle dosavadních pravidel budou jednotlivcům na jejich přihlášky nahrazeny.

Přípisem z 25. ledna 1933 žádalo ředitelství obecné a měšťanské dívčí školy v Praze VII. U Studánky za poukaz platu za přespočetné hodiny v I. pololetí školního roku 1932/33 pro st-le jakožto učitele československého náboženství, podávajíc současně městskému výboru škol. v Praze zprávu, že st-l vyučoval na obecných a měšťanských školách U Studánky celkem 20 hodin týdně a na školách měšťanských na Maninách celkem 4 hodiny týdně a vykonal do škol posléze zmíněných dvě cesty týdně, což při vzdálenosti 2.7 km činí dohromady (tam a zpět) 10.8 km čili 3 hodiny, takže vykazuje celkem 27 hodin týdně, z toho 3 hodiny týdně přespočetné.

Městský školní výbor poukázal výměrem z 2. března 1933 st-li jako odměnu za přespočetné hodiny za dobu od 1. září 1932 do 31. ledna 1933 částku 100 Kč ročně za každou týdenní hodinu přespočetnou vznikající započtením cest do učební povinnosti, celkem za 3 týdenní přespočetné hodiny vznikající započtením cest. St-lovu rozkladu místní škol. výbor výměrem z 24. března 1933 nevyhověl.

Odvolání st-lovo proti tomuto výměru bylo v pořadí správních stolic zamítnuto nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami: — —

Na sporu před žal. úřadem byla otázka, zda obec hlav. města Prahy dotkla se nezákonným způsobem práv st-le jako zvláštního učitele náboženství na veřejných školách národních tím, že upravujíc usnesením svého zástupčího orgánu z 13. června 1930 odměny za přespočetné hodiny učitelstva škol těch vyšší mírou, než vyplývá ze zákona (čl. V zákona č. 251/1922 Sb.), určila, aby přespočetné hodiny, jež vzniknou započtem cest učitelů ustanovených při několika školách do učební povinnosti, byly odměňovány u všech kategorií učitelstva jen ve výši určené čl. VI cit. zákona. Žal. úřad zodpověděl otázku tu záporně v podstatě v úvaze, že st-l neměl nároku na vyšší odměnu, než která plyne z použití čl. VI ve spojení s čl. V zákona č. 251/1922 Sb., a že proto

výměr městského škol. výboru opírající se o zmíněné usnesení, jež tuto míru mu zachovalo, do jeho subjektivních práv vsáhnouti nemohl. St-1 naproti tomu namítá, poukazuje na znění čl. VI cit. zákona, podle něhož se hodiny vzniklé zápočtem cest počítají jak do největší výměry hodin podle čl. V, tak do výměry hodin rozhodné pro velikost požitků podle §§ 5—7, že hodiny, vzniklé započtením cest, nutno klásti na roveň řádným pravidelným hodinám vyučovacím a jako takové je honorovati. Podle toho má stížnost zato, že honoruje-li školská obec přespočetné hodiny svého učitelstva národních škol mírou vyšší, než vyplývá ze zákona, nesmí činiti co do honorování jich rozdíl podle důvodu, pro který k nim došlo, a musí všechny přespočetné hodiny, ať vzniknou z jakéhokoli titulu, odměňovati stejnou výší. Stížnost se mylí.

Hlav. město Praha tvoří o sobě podle § 22 zákona č. 17/1873 z. z. čes. a zákona č. 85/1850 z. z. čes. samostatný škol. okres. Městům tvořícím o sobě škol. okres, přísluší podle § 27 zákona o dozoru ke školám č. 17/1873 ve znění zákona č. 46/1890 z. z. čes. »obstarávati správu veřejného školnictví« a zejména též starati se o plat učitelstvu, dávatí mu osobní příplatky, odměny a výpomoci atd. Platy učitelstva veřejných škol národních jsou upraveny jak co do druhu, tak co do výše všeobecnými zákony školskými a normami na základě jich vydanými (srov. na př. zákon o právních svazcích učitelstva č. 86/1875 z. z. čes., zákon č. 274/1919 Sb., č. 251/1922 Sb. a č. 104/1926 Sb.). Tyto platy je tedy povinna i obec pražská poskytovatí svému učitelstvu. K příznivější úpravě platové zákony obec nepřidrží. Z toho však neplyne, že by obec nemohla závazným způsobem poskytovatí svému učitelstvu platová nadlepení. Jde jenom o to, je-li při této úpravě, pokud se týká odměn za práci učitelkou, která sice souvisí s učitelstvím, není však vlastním udílením vyučování, omezena platným právním řádem a v jakém směru. Stížnost má zato, že omezení to je dáno při výměře odměn za přespočetné hodiny předpisem čl. VI zák. č. 251/1922 Sb., a to po té stránce, že odměny ty musí býti stejně vysoké ať je důvod, který má v zápětí překročení normální míry vyučovací povinnosti, jakýkoli. Neprávem.

Jak patrně ze znění čl. VI ve spojení s čl. V zákona č. 251/1922 Sb., upravuje zákon předpisy těmi otázkou náhrady cestného učitelů veřejných škol národních ustanovených při několika školách a činí to tak, že vpočítává cestu určitým způsobem do učební povinnosti. Je pravda, že tyto cesty odměňuje stejně jako hodiny, jež vznikly vyučováním nad normální míru vyučovací povinnosti. Leč v tom nelze po názoru soudu spatřovati kodifikaci zásady, že školní obec nesmí určití, upravujíc nad zákon odměňování služebních úkonů učitelstva veřejných škol národních, jež způsobují překročení normální míry vyučovací povinnosti, výši odměn různě podle povahy toho kterého úkonu, resp. že by honorování takové musilo míti v zápětí stejně honorování cestného, o němž mluví čl. VI zákona č. 251/1922 Sb.

Správnost tohoto názoru podporuje úvaha, že předpis čl. VI zákona č. 251/1922 Sb. je předpisem speciálním, který upravuje toliko jednu z otázek personálního práva učitelského, a že proto již pro tuto jeho

singulární povahu nelze zásadu, na které je vybudován, zevšeobecňovati a rozšiřovati na úpravu otázek třeba podobných, přece však ve své podstatě od úpravy čl. VI cit. zákona se lišících. Nelze tedy vyčísti z čl. VI zákona č. 251/1922 Sb. právní pravidlo, které by zavazovalo školní obec (samostatný školní okres), aby při úpravě odměn za přespočetné hodiny, která jde co do výše odměn nad zákonnou míru, upravila současně i stejné odměny za cestné. Nečelí proto zmíněné usnesení proti zvláštním učitelům náboženství a neupravuje jednostranně přespočetné hodiny. Nemohla se proto ani úprava hlav. města Prahy z 13. června 1930 dotknouti subjektivních práv st-lových a neporušil žal. úřad zákon, zamítl-li nař. rozhodnutím odvolání st-lovo, jež hájilo opačný názor.

Č. 12.768.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Výrok úřadu o tom, že koncese pro periodickou dopravu osob udělená pravoplatně před účinností zákona č. 198/1932 Sb. zanikla podle § 37 odst. 3 tohoto zákona, je výrokem deklaratorním; konstatuje se jím, že živnostenské oprávnění zaniklo tím, že koncesionář v zákonné lhůtě neprokázal splnění povinností vyplývajících z cit. zákona.

(Nález z 9. února 1937 č. 10.747/37.)

V ě c: Farkas Josef G. v Berehově proti rozh. min. obchodu v Praze z 12. prosince 1933 o autobusové koncesi.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podle správních spisů měl st-l v době vydání zákona č. 198/1932 Sb. o dopravě motorovými vozidly koncesi pro dopravu osob osobním autobusem na trati Berehovo—Mukačevo.

Výměrem z 22. května 1933 vyslovil zem. úřad v Užhorodě, že st-l neprokázal tomuto úřadu jako úřadu koncesnímu ve lhůtě stanovené § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., že splnil veškeré povinnosti vyplývající z tohoto zákona, zvláště povinnost pojištění povinného ručení a povinnost, že má schválený dopravní řád, pročež zem. úřad konstatoval zánik st-lovy koncese ve smyslu cit. ustanovení.

Odvolání, které st-l proti tomuto výměru podal, nevyhovělo min. obchodu nař. rozhodnutím, a to z důvodu výměru v odpor vzatého, k němuž dodalo toto: Podle šetření provedeného v řízení odvolacím bylo nesporně zjištěno, že st-l nepodal ve lhůtě stanovené zákonem č. 198/1932 Sb. ani u okr. úřadu v Berehově, ani u zem. úřadu v Užhorodě jako úřadu koncesního zákonem předepsaného průkazu. Při tom se výslovně podotýká, že pro povinnost stanovenou § 8 zákona (sjednání povinného pojištění) předepsána byla v § 37 odst. 3 zákona lhůta jednoměsíční. Zdůrazňuje-li st-l, že průkaz o povinném pojištění předložil 31. března 1933, je to pro posouzení věci bezvýznamné. Konečně nutno uvést, že průkaz o takovém pojištění nestačil by sám o sobě